

въстанието, каквито вече били създадени и в други румънски градове, където живеели българи.⁶¹

Темата за българските доброволци в Сърбия занимава Р. Атанасов продължително време през месец август. Той отново изпраща български момци за Кладово, разтревожен е, че част от тях се връщат обратно поради нетърпение и интриги, както и че не са успели да се приспособят към изискванията на военните наредби.⁶² В писмото си до К. Цанков от 26 август с.г. отново засяга въпроса за връщащи се български и руски доброволци, на които помогнали в Галац, като в същото време изпратил към театъра на бойните действия в Сърбия други 7 души, дошли пак от Тулча. "Тука са мъчиха - пише той - да са състави една чета... Моето мнение е по-напред в средата на България да се пусне чета и в същото време от Сърбия да се пуснат няколко чети, които да могат да се съединят с нея чета, че после и по тукашните страни да се пусне друга чета."⁶³ Вижда се, че и тук Р. Атанасов е привърженик на комбинираната тактика на четническите действия. В писмото си той се интересува от дейността на Ив. Кишелски /дали е успял да събере всичките момчета/ и съобщава, че не му е възможно да снабди момчетата с всичко необходимо. Наред с това изказва и недоволството си от някои български пратеници в Сърбия като Петър Енчев, във връзка с което пише: "Гледайте да не назначавате делегати се хлапетии, ами човеци сериозни, които да отговарят на целта; аз като гледам повече деца нареждате на работите и затова и детински ще работят."

Така през почти цялата 1876 г. родолюбецът Р. Атанасов полага непрестанни усилия да помага активно за разрастването на започналата неравна въоръжена борба срещу вековните поробители, оставайки верен на прегърнатата от младини идея, че без освобождение на отечеството не може да се осъществи неговият напредък и по-добра бъднина.

През есента на 1876 г. галацкият родолюбец продължава да бъде търсен, за да участва в общи акции на българската емиграция. На 10 октомври с.г. Калянджиев му пише от Кишинев, че е необходимо българите да направят прошение до руския император и да търсят защита от турските зверства. С тази инициатива били запознати някои български общини в Румъния, които започнали да се подготвят за осъществяването ѝ. За мисията бил упълномощен Никола Живков, поради което Калянджиев моли той да бъде подпомогнат при идването му в Галац.⁶⁴

Р. Атанасов не абдикира и от грижите си по издръжка и устройване на участници във въстанието в България и в доброволческите чети в Сърбия. Това се вижда и от един документ - разписка, която той подписва в средата на месец януари 1877 г. В нея се посочва, че е приел от Ив. Иванов 200 франка, както и други 100 франка, които е броил на различни дейци от 24 декември 1876 г. до 11 януари 1877 г., за което ще представи сметката, подписана саморъчно от тях.⁶⁵

Участието си в българското националноосвободително движение до 1878 г. Р. Атанасов приключва с подкрепата, която оказва на руското военно командване в навечерието на Освободителната война. Още през есента на 1876 г. в Румъния бил изпратен кап. I ранг М. П. Новоселски с мисия да организира събирането на